

Agustí Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

El vi

Floresta rosat

2009

Medalla d'Or de Catalunya i Fulla d'Or de Girona en el Concurs de Vins i Caves de Catalunya Girovi 2010. Vi d'un bonic color rosat clar, amb reflexos del color dels gerds. Aroma potent i molt elegant, que recorda les maduixes, els gerds i les fruites vermelles madures. En boca és molt atractiu, fresc, golós i expressiu. Elaborat amb les va-

rietats empordaneses garnatxa i samsó, amb l'aportació varietal de merlot i syrah que li donen una gran qualitat. És un dels vins rosats més ben acceptats de l'Empordà, i figura a les cartes dels millors restaurants. Molt adequat per a plats propis de la temporada d'estiu. Es pot servir força fresc, cosa que li accentua la seva qualitat. Resulta extraor-

dinari amb una graellada de marisc de closca rosada, contemplant les onades que moren al costat de la sorra.

El celler elaborador: Pere Guardiola, ubicat a Capmany, és propietat de la família Pairó. Elabora vins de molta qualitat, ja siguin blancs, rosats o negres. Per a més informació: www.girovi.cat i www.pereguardiola.com.

Col·leccionisme

Les fonts de Barcelona

L'associació filatèlica i numismàtica FINUSGAB dedica la seva 43a exposició anual a la font de la Portaferrissa de Barcelona

Xavier Romero

Un dels col·lectius filatèlics i numismàtics més destacats de tot Catalunya és FINUSGAB, una associació formada per treballadors o persones vinculades a Aigües de Barcelona, que en les seves exposicions anuals miren de recordar preferentment les fonts de la Ciutat Comtal. Enguany s'arriba a la 43a edició d'aquestes mostres, i la font triada ha estat la de la Portaferrissa.

La casa del carrer de Portaferrissa que fa cantonada amb la Rambla conserva la font de l'any 1681, que fou ampliada en pedra el 1818, i que posteriorment va ser decorada el 1959 amb mosaics de Joan B. Guivernau, composició artística que representa la mateixa Portaferrissa i les muralles, vistes des de la Rambla, quan encara s'hi instal·laven els venedors de la Boqueria. Amb aquesta font de dos brocs, els veïns veurien realitzats llurs desitjos de comptar amb una font pròpia i estalviar-se així haver de passar pel gual del torrent de la Rambla per anar a proveir-se d'aigua a la font més propera existent aleshores—finals del segle XVII—, al carrer del Carme.

L'antic carrer de la Portaferrissa, on s'alçaren edificis il·lustres com la casa Moja dels marquesos de Cartellà, i la casa Gralla—una de les primeres a tenir al seu interior aigua pública conduïda—, avui s'ha convertit en un altre de totalment diferent, de gran projecció comercial, amb una infinitat de botigues que el converteixen en un dels llocs més populars i transitats de la ciutat.

Com és habitual en aquestes entitats filatèliques i numismàtiques, no podien faltar per commemorar l'efemèride una medalla al·lusiva, juntament amb dos efectes postals, targetó i sobre, i el matasegells igualment recordatori de la font triada. Aquest cuny mostra entre d'altres coses la imatge del sant barceloní Josep Oriol (1650-1702), canonitzat l'any 1909 pel Papa Pius X.

D'altra banda, i aquí s'aprecia també el bon gust i la devoció per la història d'aquest grup de col·leccionistes, el butlletí de l'exposició ofereix articles força erudits: *Historia del abastecimiento de agua de Barcelona*, de Pedro Boltes; *Les monedes de les cooperatives catalanes, 1850-1950*, de Joaquim Baliarda; *Los sellos de aborro "la Caixa"*, 1905-1985, de Jordi Campderrós;

L'aigua: una temàtica fantàstica, de Jordi Quintana, i d'altres notícies d'interès.

L'activitat cultural de FINUSGAB no s'acaba aquí, i durant tota la temporada col·laboren en l'organització i divulgació d'altres actes, com per exemple l'exposició *El mar, la gran font*, que fins al 16 de gener de 2011 roman oberta al vestíbul de la Torre Agbar de Barcelona, o el mateix Museu d'aquesta entitat, emplaçat a Cornellà del Llobregat i obert tots els dies de la setmana excepte els dilluns. També mantenen contacte i una bona harmonia amb altres entitats culturals, en la línia coneguda de les associacions de col·leccionistes, d'oferir-se a tots aquells col·lectius socials que en un moment determinat puguin requerir la seva col·laboració, amb especial incidència quan es tracta de tocar temes relacionats amb la història i amb les seves respectives ciutats.

Gironins del segle XIX

Josep Llorens Robles

Després de tres anys llargs fent el soldat, Josep Llorens continuava pensant com si vestís d'uniforme. I mentre passejava per l'escenari on havia de transcórrer la seva nova vida, recordava el que li havien explicat sobre la conquesta de Puerto Rico i la resistència dels indígenes que no havien volgut acatar la manera de fer dels espanyols. Per un instant, pel fet d'haver tastat la disciplina i el comportament casernaris, no li va estranyar que la gent d'aquelles terres no hagués volgut obeir de bones a primeres i hagués calgut la força de les armes.

Tot i que sabem que Josep Llorens Robles va néixer a Girona el 1817, la seva vida és un misteri fins que va fer els 17 anys, ja que aleshores, el 1834, sí que es té constància que formava part de l'exèrcit. Concretament era membre del regiment de Granada, on va quedar enquadrat fins el 1837. Després, va decidir seguir el camí que tants altres nois de la seva edat van emprendre al segle XIX: fer les amèriques. En el seu cas, va instal·lar-se a l'illa de Puerto Rico, que formava part de la corona espanyola pràcticament des dels primers viatges que els exploradors havien fet entre els segles XV i XVI. De fet va ser «descoberta» per Cristòfor Colom el 1493 i colonitzada per Juan Ponce de León, que precisament va donar-li aquest nom i que va reprimir els indígenes que no acceptaven la imposició de la corona castellana.

En temps de Josep Llorens, però, Puerto Rico era una part més del territori espanyol, amb el mateix funcionament administratiu que la resta del país, com va poder comprovar aquest gironí que, instal·lat en un municipi costaner anomenat Gurabo, va entrar a treballar a l'ajuntament, on va fer carrera administrativa. Entre els càrrecs ocupats, destaquen el d'escrivent i el de secretari.

El 1855, valorant les seves aptituds, les autoritats espanyoles el van designar alcalde de Patillas, una localitat pròxima a Gurabo, a on acabaria tornant per passar els darrers moments de la seva vida. Josep Llorens Robles va morir a Puerto Rico el 1876, quan tenia 59 anys.

Va rebre sepultura a Gurabo, d'on era originària la seva esposa, Severiana Echevarría Díaz. El matrimoni va tenir cinc fills, tres nois i dues noies, que van fer que el cognom Llorens s'expandís per aquella colònia que el 1898 va canviar de mans per passar a ser un territori controlat pels Estats Units.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista